

Tam Thập Tam Cung

Chương 59

Minh Cung Và Quách Môn

Khi quách sai phá cửa vào, Nhan Mẫn nắm tay trên giường, ngẩng lên quát y phục mạnh, ánh sáng chói mắt. Triệu Hoàn Khâm nhanh tay kéo góc chăn sang phía bên này, lộ ra vẻ hoảng sợ: “Các vị nhân quân khuya đêm thắp đèn, chớ có hay có việc gì?”. Quách sai vội lui ra ngoài, khép cửa phòng lại: “Khi này có kẻ xông vào kẻ ở bên ngoài Quách Môn, mời ngài đi theo vết máu này đi tìm ngài vào xem thôi”.

Triệu Hoàn Khâm giật mình đáp: “Ra là vậy. Nghe vết máu này là phát hiện bên ngoài hàn xá sao? Nếu vậy thì nên lùng soát một lượt hàn xá, chắc hẳn là trên đây”.

“Có lẽ kẻ trộm không phải vậy, quý vị Triệu tiên sinh và tôn phu nhân nghe ngài, thành thử cáo lỗi.” Quách sai chấp tay, rời khỏi phòng.

Nhan Mẫn ngoái đầu nhìn Triệu Hoàn Khâm, lòng không khỏi nghĩ, con người này không những gan to mà suy tính còn thâm hiểm, bất kể tình thế này vẫn cứ cố chấp, nếu không phải nàng tìm cách gì để bìm leo, chắc còn phải giết mình ô nhục nữa. Quách sai rời khỏi phòng bao lâu thì Mang Quách tay bưng hòm thuốc vào phòng, nhờ nàng giúp đỡ bưng bó thuốc, xong thu dọn sạch sẽ rồi loang lổ máu, lộ ra vẻ hoảng sợ: “Triệu tiên sinh, mời... mời các vị tiên sinh sao rồi...”.

Nhan Mẫn phì cười, tỏ vẻ ngạc nhiên bên bàn nhìn bên ngoài.

Triệu Hoàn Khâm quát quát là một nhân tài, nếu sự việc này không xảy ra, chuyện gì cũng nói: “Đám quách sai kia đã bắt đầu nghi ngờ ta rồi, lần sau tuy rằng không chắc xảy ra sai sót”.

Mang Quách cúi đầu, mỉm cười đáp: “Đúng”.

Nhan Mẫn chùng má: “Bây giờ chúng ta đã cùng một thể, vậy có thể cho ta biết trước cuộc hai người như làm gì không?”.

Triệu Hoàn Khâm liếc mắt nhìn nàng, vẻ coi thường lộ ra trong ánh mắt: “Có nói nghe đi cũng không hiểu”.

Nhan Mẫn bèn nhìn sang Mang Quách, mỉm cười hỏi: “Mười nói về việc”.

Mang Quách nhìn nhìn Triệu Hoàn Khâm, lộ ra vẻ nhìn nàng, do đó hỏi: “Tiên sinh là vì Minh Cung mời đi tìm Quách Môn, tòa Minh Cung đó...”.

“Minh Cung?” Nhan m ng ph t d y, “Minh Cung hai ng i nói n ch c không ph i là Minh Cung di tích cu i cùng còn sót l i c a các th ng c tiên th n ó ch ? Th này sao l i có th t trên i?”. Khi còn a Nhai trông coi sách, nàng ã tìm th y m t quy n sách chép tay do chính T H Quân ghi l i, nói nh ng bí m t bên trong Minh Cung là do các v th ng c tiên th n nh N Oa l i. M t khi l nh h i c bí m t thâm tàng c a Minh Cung, l c gi i s b ng i gi i c bí m t kia m t tay râu tóm.

T ây có th th y Tri u Hoàn Khâm đã tâm ghê g m, th t s không ph i k t t lành gì.

“Hóa ra ng i c ng bi t.” Tri u Hoàn Khâm tr m ngâm nhìn nàng.

Nhan m b y nhìn n lông t d ng ng c, v i lên ti ng b o: “Ta ch ng có tí h ng thú nào v i Minh Cung gì gì kia, ta bậy gì ch mu n r i kh i ch này. V a nãy ông ã h a r i, xem ra ch c s không nu t l i ch ?”. Th t ra hi n gi y mà có nu t l i th t thì nàng ây c ng ch ng làm c gì, b n h ã cùng che m t qu sai, ã là hai con cá n m trên cùng m t chi c th t.

Tri u Hoàn Khâm “ m” m t ti ng, b ng i giây lát m i b o: “D i áy D Vong Xuyên có m t cái qu môn, t ó có th tr c ti p i v phàm gi i, i ta d ng th ng kh i r i s d n ng i i”.

Nhan m suy i ngh l i, cu i cùng nh n không n i h i: “Th t ra l n u khi qu sai t i là Mang Qu c i trang thành Tri u tiên sinh ng i có ph i không? N u v y di n m o hi n gi c a ta c ng không ph i là th t r i?”.

Tri u Hoàn Khâm c i áp: “Ng i u oán ra c r i, v y hà t t còn ph i h i nhi u? c r i, hai ng i các ng i ra ngoài c i, ta mu n yên m t lát”.

Nhan m khóe mi ng kh ng, cu i cùng v n ph i không cam tâm y c a ra ngoài. Mang Qu sau l ng nh nhàng khép c a l i, nói nh v i nàng: “Nhan m cô n ng, cô n ng còn có i u gì mu n h i thì c h i Mang Qu là c, tiên sinh b th ng r t n ng, th t tình không còn h i s c nói chuy n thêm n a”.

“Hai ng i l u l i Qu Tr n là vì Minh Cung, nh ng n i này không ph i ch nh ng ai h n phách b h h i m i có th l i sao?”

Mang Qu l c u c i c i: “Qu úng là v y, Mang Qu là thi u m t m t d i h n nên m i l i n i này. Tr c lúc cô n ng n ây, Mang Qu th ng xuyên ph i c i trang thành phu nhân, có khi b t c d còn ph i gi d ng thành Tri u tiên sinh, nh th ng i ngoài m i không phát hi n vì c tiên sinh r i kh i Qu Tr n i tìm Minh Cung”.

Nhan m ngh ngh , l i h i: “H n phách c a mu i vì sao mà b h t n v y?”.

“Tri u tiên sinh mu n l u l i Qu Tr n, b t bu c ph i có m t lý do, mu i... mu i chính là lý do ó.” Mang Qu nhìn nàng c i b n l n, “Mang Qu c i

Mang Qu “ĩ” m t ti ng, c i b o: “Côn ng ch c không ph i ã nhìn quen g ng m t hi n gi , ng c l i không quen v i di n m o tr c kia n a ó ch ? Nh ng g ng m t v n có tr c ây m i là dung m o th t s c a côn ng mà”. Côn bé l y t trong r ng thu c ra m t chi c kéo bé xinh, nh nh b o: “ ng s , dung m o th t c a côn ng nh t nh xinh p h n hi n gi ”.

Nhan m s s má, th p gi ng h i: “Có g ng không?”.

Mang Qu l y t trong tay áo ra m t chi c g ng tròn nho nh : “Lát n a côn ng ch có c ng lung tung, Mang Qu s làm côn ng b th ng”.

Nhan m tay c m chi c g ng, ch th y trong g ng ph n chi u hình nh m t bàn tay m nh kh nh khéo léo, ang dùng kéo c n th n t ng chút m t c t m t ng c nh khéo m t nằng, ng c t này tróc d n ra, cùng lúc t t l dung nhan v n có c a nằng. Trên th gian này, dung m o c a nằng v n không h c nh t vô nh , còn m t ng i khác - mu i mu i c a nằng - ang Thiên ình.

Còn nằng thì l i ang U Minh a ph .

Có khi ngh l i, nh ng ngày tháng kia t a h nh m t gi c m ng ph n hoa x a c , trong ch p m t ã tan bi n s ch s .

Ch là không rõ b tan bi n r t cu c là nằng, hay là nh ng ng i t i lui trong cõi m ng.

Nằng ã ch n con ng này, b t k là khóc hay c i, ch có th ti p t c c t b c. Nằng mu n m m c i i h t quăng ng, riêng nh ng th ánh m t trong quá kh , nằng s t ng món t ng món m t nh t v , c ng nh ban u khi ã ánh r i chúng v y.

Tri u Hoàn Khâm qu có chút b n l nh.

Nhan m tuy ch ng có c m tình gì v i con ng i này nh ng v n không th không th a nh n, n u không có y d n ng, nằng dù là khi ch a m t tiên l c e c ng r t khó có th gi a trùng trùng phòng th phá v k t gi i r i kh i Qu Tr n: “N u lát n a qu sai l i i t nhà này n nhà khác tìm ng i, mà c hai ng i u không có nhà, th không ph i s r c r i sao?”.

Tri u Hoàn Khâm ngo nh u trông v phía xa, khéo môi kh l n c i kh y: “Ai b o ta s v l i ó? Ch c n gi i c bí m t c a Minh Cung, l c gi i u s n m trong tay ta, cho dù là C u Trùng Thiên c ng ch ng là gì”.

Có m t s ng i nằng c i này c ng không hi u c c ng không mu n hi u. Nhan m làm theo Tri u Hoàn Khâm, ch m ch m l i xu ng D Vong Xuyên, n c sông l nh bu t ng p n ngang ng c, d ng nh l i tr v nh ng tháng ngày ng n ng lê b c gi a dòng Vong Xuyên. Ch là khi y nằng nh y xu ng th t th luân h i o, nh ng l i hoàn toàn ch a t ng ngh n ti p theo ó ph i làm th nào.

Còn hi n gì , nàng mu n r i kh i n i này, tr thành phàm nhân, ho c là làm yêu. Vi c t i t nh t c ng ã bình an vô s v t qua, còn th gì có th khi n nàng lo s n a?

Trên m t sông m t m s ng t a, m t tòa cung i n nguy nga nh ng toát ra b u không khí suy ho i tho t n tho t hi n, gi a màn s ng tr ng l n l trông càng l ng l y tráng l Nhan m l m b m: “ ây chính là Minh Cung...”.

“Minh Cung không yên m t ch , ta n i này tìm ki m r t lâu m i phát hi n vào gi này nó nh t nh s d ng t i ây, n a canh gi sau thì bi n m t.” Tri u Hoàn Khâm ánh m t phát sáng, ng khí c ng không còn u u nh t nh o nh m i khi. Y v a d t l i thì m t lu ng gió âm p t i, s ng tr ng trên m t sông càng dày c, g n nh không th nhìn rõ c nh v t ngoài kho ng cách m i b c chân.

Tri u Hoàn Khâm s c m t kh bi n, l nh lòng b o: “Là b n âm binh i ngang, l y tay che m i mi ng l i, ng phát ra b t k ti ng ng nào”.

Nhan m gi tay áo b t ch t mi ng. Ch m t lát sau, m t hàng t ng s mình khoác áo giáp úc b ng ng, hành binh ngang qua n i cách b n h ch a y sáu b y b c chân. B n h eo theo ao th ng giáo mác các lo i, áo giáp trên ng i en k t không ph n chi u l y m t tia sáng, t u chí cu i trôi l l ng trên m t Vong Xuyên, th m chí không làm d y lên n m t g n sóng.

Nh ng t ng s này tr t t trang nghiêm hành binh ngang qua b n h , r i i xa d n. Tri u Hoàn Khâm c ng b c theo t i tr c hai b c, è th p gi ng b o: “ ng bám theo sát quá, trong vòng m i b c chân b n chúng s phát hi n”.

Nhan m t nhiên v l , Tri u Hoàn Khâm m y l n tr v u mang th ng tích, xem ra là ã ng th v i nh ng âm binh này.

L i mình trong n c sông g n n a canh gi , Tri u Hoàn Khâm t nhiên d ng b c, ch tay vào m t xoáy n c n m ch ch ó: “ ây chính là qu môn, nhà ng i n m âu thì s áp xu ng y”.

Nhan m thoáng ng n ng i, nàng tr c nay v n ch ng ph i ng i phàm, không bi t cu i cùng s áp xu ng âu n a? Nàng xoay sang nhìn Mang Qu , m m c i h i: “Hay là mu i v phàm gi i cùng v i ta i?”.

Mang Qu nhìn theo bóng l ng Tri u Hoàn Khâm, b y gi ã t mình i v phía Minh Cung, r i ch m ch m xoay l i c i v i nàng: “Thôi, Mang Qu không tr v âu, cô n ng mau i i”.

Nhan m g t u, c ng không c thuy t ph c n a, t mình i v phía xoáy n c kia. G n nh ch trong tích t c, nàng b m t ngu n l c l n cu n vào, ang lúc b xoay vòng n u vãng m t hoa thì b ng m t h t n c en kh ng l p th ng vào m t. Ch n c en này không ch nh p nháp bóng d u, trong n c còn n i l u ph u t ng khúc thây ng i t o n.

Nhan m b t ch t m i mi ng, ch n c en sì ngâm thi th này mà l nu t vào, ch s có nôn m i ngày tr i c ng ch a . Nàng ang vùng v y thì t

nhiên b sóng ánh m nh vào b á, không kh i bu t mi ng kêu au, th là ph i gi ng m t nhìn ch n c b n en thui lùi kia trào vào mi ng. Nhan m b sóng ánh lo n x , ch có th thu n tay v b a, tìm cách bám tr thân ng i, khó kh n l m nằng m i có th tóm c vào th gì ó, nh ng l i nghe th y phía sau truy n t i âm thanh r c r c quái l .

Nàng ngo nh u l i nhìn, ch th y áp sát vách á là m t ám qu d ng i g y tr x ng, ánh m t nh hai m l a ma tr i nh y nhót b p bùng, ng i h t ra th ánh sáng xanh lè bóng loáng ang g m khúc cánh tay nằng n m trong tay: “Á á á, ch này là cái ch n qu gì v y...”. Sóng n c ánh t i, m t dòng n c en nh t nháp x i t trên u xu ng.

Nhan m khóc không ra n c m t, ch c m th y b n thân b sóng n c h t lên r i l i li ng xu ng, va lo n từng phèo trong lõi thông b ng á ngo n ngoèo nh ru t ng a này. May mà nàng còn có th v n khí b o v c th , b ng không s m ã thành ra m t ng x ng v n. Th nh ng dù v y, nàng v n nghe rõ m n m t x ng x u kh p ng i ang kêu r ng r c.

Ch c x ng s gây s ch h t ch gì? Còn có cái l ng c a nàng n a, nàng ã ng n này tu i r i...

Tr c m t t nhiên lóe sáng, m sáng này m i lúc m t to d n, ngày càng tr nên chói m t. Nhan m “b ch” m t ti ng r i xu ng t, n a ngày tr i c ng ch a bò d y c. Nàng khó kh n ng ng u lên, ch th y ch cách mình n m b c chân có m t cánh c a b ng g , c nh c a có gác m t cây ch i, xung quanh là t ng g ch xám, trông gi ng nh m t con h m nh .

ây ã là phạm gi i r i, ch là không bi t ng i u tiên nàng g p phạm gi i có ph i ng i t t b ng không?

Nàng ang ngh v y thì b ng nghe ti ng cốt kết, cánh c a b ng g kia m ra, ng i b c vào tr c vóc dáng c ng không cao h n Nhan m là bao, ng i vào sau thì cao h n ng i i tr c c m t cái u. Hai ng i m c th qu n áo r t n ng n , màu s c s c s , tay áo dài g n quét t, m t mây ánh ph n tr ng toát, môi tô chót, vì n m t en s m, hai má h ng.

Nhan m ang khó nh c ng c u lên, v a nhìn th y hai ng i này thì ngay l p t c ng n ra. X a nay nàng c t ng ng i phạm nhìn c ng không khác mình là bao ch ? Sao l i, sao l i có b d ng nh th này?

B n m t nhìn nhau, sau m t kho nh kh c im l ng, ng i m t tr ng th p h n kia nh y d ng lên tr c, h i dày, gi ng kh e gào to: “Yêu quái, có yêu quái...”.